

„În vremea aceea a vrut Iisus să plece în Galileea și a găsit pe Filip. Și i-a zis Iisus: „Urmează-Mi!” (In. 1:43). Astfel începe Sfânta Evanghelie duminică aceasta, amintindu-ne chemarea Sfinților Apostoli. Veacurile au trecut și aceeași chemare se aude și astăzi, dar acum ea ne este adresată nouă direct, „Urmează-Mi!”. Și Îl întrebăm pe Domnul: „unde?” iar Biserica ne răspunde prin însăși numele acestei duminici „În Ortodoxie!”

Însă fiți atenți! La noapte când săptămâna aceasta se încheie și o nouă săptămână din Marele Post începe, Sfânta Biserică va spune pentru înzdrăvenirea noastră: „Cât este de mare mulțimea bunătății Tale, Doamne, pe care ai gătit-o celor ce se tem de Tine!” Și nu putem spune că nu am primit aceste daruri. Am primit Taina Mărturisirii, Taina Împărtășaniei – Trupul și Sângele lui Hristos, Pomul Vieții. Da, fără îndoială că le-am primit. Dar avem așezarea minții care este exprimată în a doua parte a rugăciunii: „Mare mulțimea bunătății Tale, Doamne, pe care ai gătit-o celor ce se tem de Tine”? Bunătățile au fost date, dar suntem noi aceia care se tem de Dumnezeu? Pentru că frica de Dumnezeu nu este o frică obișnuită, ca în fața cuiva sau a ceva. Nu. Aceasta este frica de a pierde ceea ce Domnul a dat inimii noastre.

Și în același timp în care Sfânta Biserică ne spune că am primit Harul și Bunătățile lui Dumnezeu, ne revelează prin citirea din Apostol stările interioare pe care ar trebui să le avem. Acestea sunt stările pe care ar trebui să le aibă cei care au atins tot ceea ce Hristos dă. Știm

prin ceea ce au trecut ei: suferințe, bătăi, lanțuri, închisoare; au fost omorâți cu pietre, îmbucățiți, exilați, omorâți cu sabia, au rătăcit prin munți. Aceia pe care lumea întreagă nu îi merita s-au ascuns în văgăuni, în peșteri – au fost credincioși, dar nu au primit ceea ce a fost făgăduit. Și asta pentru că Dumnezeu le-a dat lor ceva mai bun, ceva pe măsura lor (Evrei 11:37-40).

Da, după cum vedem, Dumnezeu cheamă: „Urmează-mi! Vă voi da totul” Dar în același timp, ce suferințe, ce chinuri, ce întâmplări groaznice! Uitați-vă împrejurul vostru, pe pereții zugrăviți cu figurile sfinților. Toți sunt acum în lăcașurile cerești, și totuși, toți, fără excepție, au trăit, așa cum fiecare dintre noi trăiește, adică o existență pământească. Priviți! Printre ei erau arhiepiscopi, episcopi, preoți, monahi; erau țărani, nobili, prinți, muncitori de tot felul; erau lucrători, oameni de condiție modestă; unii erau mari învățați, iar alții erau analfabeți. Și toți au trăit pe pământ toate felurile de suferințe, amărăciune și groază. Dar au păstrat ceea ce Biserica a cerut să se păstreze. Când Biserica spune prin cuvintele lui Hristos „Urmează-mi!” ea ne arată calea pe care să mergem: în Ortodoxie. În limba rusă, Ortodoxie înseamnă Cuvântul Drept, acel cuvânt care este adevărat, pe care nu ar trebui să-l trădăm; cuvântul pe care și noi l-am dat și îl dăm în fiecare an.

După Nașterea lui Hristos (în Ziua Tăierii Împrejur), când s-a făcut tăierea împrejur a inimii noastre, atunci noi spunem: „Suntem ai lui Hristos, suntem creștini. Voința noastră este Voința Lui. Hristos este Viața noastră. Hristos este Scopul nostru. Hristos este Calea noastră.” Iar această cale ne duce în Biserică. Episcopul (Sfântul – n.trad.) ne arată ce trebuie să facem pentru a merge pe calea Bisericii. S-a adresat turmei sale (acest lucru se întâmpla în anii 70 ai secolului trecut) cu următoarele cuvinte: „Știm ce ne învață tehnologia, ce ne învață mecanica, dreptul și economia. Dar Biserica ne învață despre mișcările inimii noastre. Învățați și păstrați în inima voastră tot ceea ce Sfânta Biserică învață, și primind puterile dumnezeiești prin taine, și întărindu-le prin slujbele sfinte și rugăciunile Bisericii, mergeți neabătuți către poruncile Căii lui Hristos prin sfaturile păstorilor vrednici, și veți ajunge fără greș în Împărăția Cerurilor și veți fi mântuiți.”

Și astfel, având zel pentru mântuire, toată atenția noastră trebuie să fie îndreptată către inima noastră, pentru a pune acolo pecetea sentimentelor și dispozițiilor creștine. Episcopul Teofan ne indică cel mai important lucru din inima noastră, dispoziție, acele trăiri care apar în inima noastră din lucrurile exterioare. Avem nevoie de ele, însă doar în măsura în care poartă cu ele duhul care le înduhovnicește. Iar viața socială va deveni o viață adevărată doar dacă relațiile sociale vor avea parte de duh, adică de inimă, de inima unui creștin autentic. Iar viața de familie va fi o viață de familie adevărată doar dacă în toate rânduiețile vieții temporare externe aducem acele relații ale inimii pe care Dumnezeu ni le dă în Fericirile Sale: sărăcia duhului, milostivenia, pacea – din acestea va răsări viața de familie adevărată. Iar din această cale, și doar din această cale, în toate fazele etapele sale, va veni Triumful Ortodoxiei.

Duminica Ortodoxiei

Scris de Arhiep. Andrei Rimarenko
Luni, 18 Martie 2019 13:09
